

JESSICA REDLAND

Bliž, než se zdá

♦ ♦ ÚTĚKY DO KRAJINY JEZER ♦ ♦

Přeložila Barbora Klasová

motto

Blíž, než se zdá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jessica Redland

Blíž, než se zdá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JESSICA REDLAND

*Bliž,
než se zdá*

motto

Pro Jo, moji nejlepší partáčku při psaní romantických knih.

*Děkuju ti za podporu, povzbuzení a za všechny
společně zrealizované sny.*

Poznámka autorky

Tato série se odehrává v blízkosti jezera Derwent Water v národním parku Lake District neboli v Jezerní oblasti, kterou jsem poznala a zamilovala si ji během mnoha báječných dovolených. Jedna otázka mi však stále vrtá hlavou. Jedná se o jezero Derwent Water, nebo Derwentwater? Jak už to bývá, neexistuje jednoznačná odpověď, protože obě verze se vyskytují stejně často. Pro své knihy jsem zvolila dvojslovnou podobu tohoto názvu, protože ji používá organizace Ordnance Survey i National Trust.

Dále bych chtěla upozornit na to, že jsem jako orientační bod pro umístění fiktivní obce Willowdale použila Keswick, ale zmíněné podniky, obchody a školy jsou smyšlené.

1

„Jste připraveni na poslední otázku posledního kvízu tohoto roku?“ zvolal Arnie a rozhlédl se po hospodě, která byla čtyři dny před Vánoci zaplněná k prasknutí. Přiložil si ruku k uchu a zvedl tázavě obočí. „Neslyším vás! Jste připraveni na poslední otázku posledního kvízu tohoto roku?“

Dav nadšeně zajásal a do toho se ozvalo pár výkřiků: „Sem s ní!“

Usmála jsem se přes stůl na svoji nejlepší kamarádku Autumn a jejího partnera Dana. Milovali jsme, když Arnie, kterému bylo něco přes šedesát, dokázal publikum přivést do varu. Byl nepřehlédnutelný, co se kouzla osobnosti i síly hlasu týče, a skvěle se hodil pro roli moderátora čtvrtetčních kvízů v restauraci U Houževnaté ovce, která mu patřila.

„Pustím vám teď úryvek z obrovského hitu z počátku osmdesátek,“ oznámil. „Než začnete psát odpověď, upozorňuju vás, že nechci název toho songu ani jméno interpreta. Otázku vám zadám až po přehrání.“

Prostor zaplnil charakteristický zvuk bicích ze začátku skladby *Vienna* od kapely Ultravox. Arnie však písničku stopnul, ještě než se rozezněl hlas zpěváka jménem Midge Ure. Písnička vznikla dávno před tím, než jsem se narodila, ale pro mamku byly osmdesátky obdobím jejího dospívání a byla doslova posedlá hudbou a filmy z těch let, takže jsem se i já stala fanynkou daného desetiletí.

„Jsem si jistý, že většina z vás tuhle skladbu bez problémů poznala,“ pokračoval Arnie. „Nikdy se sice nedostala na vrchol britské hitparády, ale celé čtyři týdny se držela na druhém místě. První z těchto čtyř týdnů byla hitem číslo jedna skladba *Woman* od Johna Lennona, další tři týdny ale první příčku obsadila jiná skladba. Napište její název a jméno interpreta.“

„Na hudbu jsem úplně marná,“ zavrtěla Maya hlavou. Danova sestřenice byla společně se svým snoubencem Jonahem členkou naší pětky, která se už od ledna pravidelně účastnila kvízů poté, co se Autumn s Danem zabydleli v domě U Králíčka, který byl hned za rohem od hospody.

„Ta písnička byla *Vienna*, že jo?“ ujistila se Autumn šeptem a podívala se na mě pro potvrzení.

Přikývla jsem a přitáhla si k sobě list papíru, na který jsem naškrábala: *Shaddap You Face, Joe Dolce Music Theatre*.

„Takhle se vážně něco jmenuje, Rosie?“ otočil se ke mně Jonah a pochybovačně zakoulel očima.

„Vážně, ale nechtěj po mně, abych ti to zazpívala.“

„Na tuhle písničku jsem úplně zapomněl,“ zasníl se Darius, táta Autumn. Společně s její mámou Claudette přijeli předchozího večera do Willowdale, aby tu strávili Vánoce. Do Paříže se vrátí před Novým rokem.

„Pamatuju si ji z pořadu *Top of the Pops*.“ Darius se otočil ke Claudette. „Nevím, jestli byla ve Francii stejně populární jako u nás.“

„Byla, ale zpíval ji tam někdo jiný. Jestli se nepletu, francouzsky se ta píseň jmenuje *Et ne la ramène pas* a zpívala ji tehdy Sheila.“

Claudette potichu zanotovala melodii. Byla to rozhodně ta stejná.

„Čas vypršel!“ zahlaholil Arnie. „Přineste mi vyplněné kvízové listy a já jako obvykle zkontroluju vaše odpovědi a pak

vyhlásím konečné výsledky. Že by se naši Lúzři konečně v ligové tabulce posunuli nahoru, když si dneska přivedli posilu?“

To vyvolalo výbuchy smíchu a někdo zakřičel: „Ani náhodou!“

Lúzři jsme byli my. Dali jsme si tohle jméno po našem katastrofickém propadáku, když jsme se kvízu zúčastnili poprvé. A jak se později ukázalo, byl to název docela trefný, protože jsme obvykle končivali druzí nebo nanejvýš třetí od konce. Darius s Claudette pro nás dnes byli velkým přínosem, a tak jsem doufala, že by Arnie mohl mít pravdu a že bychom se mohli alespoň jednou posunout někam doprostřed výsledného pořadí.

Dan ukázal na téměř prázdné sklenice na stole. „Ještě jednu rundu?“

Všichni přikývli, a tak se Autumn nabídla, že mu pomůže. Postavili se do fronty u baru a Dan se zasmál něčemu, co mu Autumn řekla, potom ji chytil kolem pasu, přitáhl si ji k sobě a krátce ji políbil. Pohled, který jí věnoval, byl tak plný lásky, až jsem si bezděčně povzdychla. Rychle jsem se rozhlédla kolem sebe, jestli si toho někdo všiml, ale Maya právě utírala ubrouskem Jonahovu košili, kterou si potřísnil pivem, a Darius s Claudette si tiše pobrukovali písničku *Shaddap You Face*, každý ve svém jazyce, a culili se na sebe.

Každý z párů u stolu byl v jiné fázi vztahu. Rodiče Autumn v září oslavili rubínovou svatbu, to znamená čtyřicet let spolu. Maya s Jonahem, kteří se znali od dětství, plánovali svatbu, zatímco Autumn s Danem spolu randili teprve od dubna. Všichni ale byli očividně šťastní a bylo krásné je pozorovat. Nikdy jsem si při kvízu nepřipadala jako křen, ale právě teď jsem si intenzivně uvědomovala, že jsem jediná single, a zničehonic mi do očí vhrkly slzy.

Omluvila jsem se a zamířila na toaletu, kde byla naštěstí jedna kabinka volná. Sklopila jsem víko od záchodu a ztěžka

dosedla na mísu. S dlaněmi přitisknutými ke stehnům jsem se několikrát zhluboka nadechla a snažila se zadržet slzy. Kde se tak zčistajasna vzaly? V životě jsem málokdy plakala. Dokonce jsem prý neplakala ani jako malé dítě. Mamka vždycky říkala, že jsem nanejvýš zakňourala. Vzápětí obvykle z legrace dodala, že jsem jí zřejmě nechtěla přidělovat starosti, když na mě byla sama. Pamatovala jsem si jen dva okamžiky, kdy jsem se doslova zhroutila – když mamku srazilo auto a řidič ujel od nehody, to mi bylo čtrnáct, a potom v sedmnácti, když mi jistý muž, na kterého raději nechci vzpomínat, zlomil srdce.

Hlavou mi probleskla jeho tvář, znovu jsem zhluboka vzdychla. Nenáviděla jsem tyhle okamžiky, navíc se mi podobné obrazy poslední dobou vracely až se znepokojivou pravidelností. Ten dotyčný si přitom žádnou pozornost nezasloužil. Kromě něj existoval už jen jeden muž, který pro mě něco znamenal. Tiago. Byl to zahradník pracující téměř před šesti lety na pozemcích ve Willowdaleském dvoře, jenže vesmír s námi měl jiné plány. Po pouhých čtyřech měsících našeho vztahu se musel kvůli tragické události v rodině vrátit do Portugalska, což znamenalo konec.

Od rozchodu s Tiagem jsem s nikým nechodila a měla jsem za to, že jsem s tím naprosto smířená, ale poslední dobou jsem o tom začínala pochybovat. Byla jsem zvyklá řídit se krédem *co se má stát, to se stane* a byla jsem přesvědčená, že všechno se děje tak, jak má, až na to, že v mém životě se nedělo skoro nic. Samozřejmě mojí vinou. Nikam jsem nechodila a s nikým jsem se moc nestýkala. Dokud na jaře nepřijela Autumn, ani jsem si neuvědomovala, jaká samotářka se ze mě stala. Práce manažerky jízdárny a jezdeckého centra mě zaměstnávala pět a půl dne v týdnu. Nedělní odpoledne a pondělky jsem obvykle trávila s mamkou v domě U Podkovy, kde jsme bydlely, anebo na společných procházkách s naší kokršpanělkou Toffee po pozemcích

bývalého panství. Na delší procházky jsem chodívala sama, protože mamka od té nehody, k níž došlo před více než dvaceti lety, téměř neopouštěla bezpečí Willowdaleského dvora.

Situace s mamkou byla dalším důvodem, proč jsem málokdy plakala. Kdybych totiž dala volný průchod své frustraci nad tím, jak nespravedlivě se k ní osud zachoval, nejspíš bych nikdy plakat nepřestala. A tak jsem raději držela emoce na uzdě.

„To dáš,“ zašeptala jsem sama sobě. Žádného muže přece nepotřebuju. Bylo by to příliš komplikované. Život je lepší takový, jaký mám teď. Díky tomu, že se sem Autumn přestěhovala, se začínám zapojovat i do společenských akcí.

Neměla jsem žádné plány na cestování. Jezerní oblast je tak překrásné místo, že jsem necítila potřebu objevovat něco nového. Stejně nemůžu nechat mamku doma samotnou. Spoustu času teď trávím s Autumn a Danem. Je skvělé mít přátele. S Autumn jsme si od jedenácti let dopisovaly, ale nic se nevyrovná tomu, když ji mám nablízku.

Někdo otevřel dveře na toaletu a dovnitř pronikl ruch z hospody, hudba a útržky hovorů. Všechno zase ztichlo, když dveře zaklaply. Napřímila jsem se, znovu se zhluboka nadechla a potom jsem spláchla, aniž bych toaletu použila.

Když jsem si myla ruce, zkoumala jsem svůj odraz v zrcadle, abych se ujistila, že nemám červené oči, ale naštěstí se mi podařilo slzy včas zarazit, takže na mně nemohl nikdo nic poznat. Kývla jsem na sebe do zrcadla. „To dáš!“ Zopakovala jsem. „Všechno je přesně tak, jak má být.“

2

Vrátila jsem se ke stolu v mnohem lepší náladě. Autumn mezi tím přinesla pár drinků a jeden mi s úsměvem podala, zatímco Dan byl ještě u baru. Očividně jsem se vzpamatovala ze své chvílkové krize, protože si ničeho nevšimla.

„Už máte s maminkou na Vánoce všechno přichystané?“ zeptal se mě Darius.

„Skoro jo. Do třetího ledna má jezdecká škola prázdniny, čeká nás jenom novoroční projížďka, to bývá docela náročná akce. Zítra ještě musím zajet do Keswicku pro pár posledních dáreků a o víkendu sebrat síly na nákup potravin, ale to je všechno. Co vy? Předpokládám, že už jste dokonale připraveni?“

„Claudette chce také zítra zajet do Keswicku, možná se tam spolu potkáte, ale jinak je to pro nás samozřejmě obrovská úleva, když má obstarávání štědrovečerní večeře na starost někdo jiný. Jsme vám moc vděční za pozvání na pondělí, už se těšíme, až zase uvidíme Alici.“

Když se Autumn s Danem odstěhovala do domu U Králíčka, mamka uspořádala rozlučkovou večeři a pozvala i Daria s Claudette, aby se k nám virtuálně připojili přes videohovor. Když pak přijeli poprvé do Willowdale, moc se chtěli s mamkou potkat a od té doby ji pokaždé navštěvují. Pro mě – a hlavně pro ni – to má velký význam, protože málokdy opouští Willowdaleský dvůr, což není zrovna ideální k navazování přátelství. Dělán si starosti, jestli není osamělá, i když mě pořád přesvědčuje o opaku.

„Tak, přátelé, mám hotovo!“ zvolal Arnie. „Jste připraveni poslechnout si správnou odpověď?“

Ozvalo se hlasité přitakání a několik lidí netrpělivě zabubnovalo dlaněmi o stůl, jak se nemohli dočkat, až se dozví, jak dopadlo hudební kolo kvízu.

„Poslední písnička, jejíž začátek jsem vám tady hrál, se skutečně jmenuje *Vienna* a je od kapely Ultravox. Kdo ji ale v jednom z nejpobulárnějších žebříčků ve Velké Británii dokázal celé tři týdny udržet na druhém místě?“

Zvedl obě ruce, čímž nám naznačil, abychom zakřičeli správnou odpověď. Když jsem slyšela, jak všichni kolem mě křičí *Shaddap You Face* s patřičným italským přízvukem, spadl mi kámen ze srdce.

„Jenom jeden tým uvedl správně název písně i interpreta,“ pokračoval Arnie. „Gratulace patří Lúzrům, kteří si obvykle cení každičkému bodu.“

Všichni se srdečně zasmáli a zbytek týmu mi pogrataloval ke znalostem z oblasti popové hudby.

„Největší uznání patří mojí mamce. Kdyby nebylo jí, neměla bych o té písničce ani páru.“

„A teď plynule přejděme k vyhlášení konečných výsledků,“ pokračoval Arnie, „a potom to celé uzavřeme trochu netradičním způsobem. Protože do Vánoc nám zbývají pouhé čtyři dny, musíme si společně zazpívat. Vsadím se, že většina z vás uhodne, kterou písničku si dneska dáme.“

„*Shaddap You Face!*“ zakřičelo několik lidí, což by se doslovně dalo přeložit jako: *Zmlkni, ksicht!*

„Už mlčím,“ rozesmál se Arnie potěšený tím, že se našlo pár lidí, kteří mu na to skočili. „Takže konečné skóre je následující...“

Toho večera se hospodského kvízu účastnilo celkem patnáct týmů, takže naše umístění na čtvrté příčce bylo víc než dobré.

„S ohledem na počet týmů to považuju za vítězství,“ prohlásil Dan a všichni jsme si s ním souhlasně přitukli.

Poté, co byly oznámeny tři nejlepší týmy, nás Arnie vyzval, abychom se všichni postavili a zazpívali si společně *Shaddap You Face*. Na konci každé věty jsme zakřičeli „hej!“ a zvedli pěsti do vzduchu. Rozhlédla jsem se po blikajících světylkách, vánočních řetězech a blyštivých girlandách visících ze stropu, až jsem očima zabloudila k vánočnímu stromku plnému ozdob s motivem ovcí, které měla tahle hospoda ve znaku. Při pohledu na rozesmáté tváře mě zaplavil vřelý pocit sounáležitosti. Nechá-pala jsem, odkud se vzal můj dnešní kratičkový splín, ale život byl fajn a já jsem se moc těšila na pohodové Vánoce s mamkou a Toffee.

„Raději bychom už měli jít,“ poznamenala Maya, když jsme dozpívali, a začala si oblékat kabát. „Zítرا je poslední den semestru, potřebuju se vyspat.“

Maya učila matematiku na střední škole Derwent Fells, kam jsem chodila. Všichni jsme se s nimi objali a popřáli si veselé Vánoce. A zbylo nás pět.

„Moc jsem si to užila,“ poznamenala Claudette, když jsme se zase usadili ke stolu. „Byl to můj první hospodský kvíz.“

„Mám pocit, že jsem něco takového naposled zažil jako student,“ dodal Darius.

„Budete muset ke všem svým budoucím víkendovým návštěvám pokaždé přidat i čtvrtek,“ usmála se na ně Autumn. „A nejen proto, abychom si díky vám zlepšili skóre. Byla bych moc ráda, kdybyste se tu mohli i příště zdržet déle.“

Darius, který seděl hned vedle Autumn, ji objal a já jsem už podruhé toho večera ucítila bodavý osten v srdci, tentokrát však z jiného důvodu. Teď šlo o rodinu. Autumn měla s oběma rodiči fantastický vztah, přitom velkou část života prožila s prarodiči. Někteří lidé mají velké rodiny, jako třeba Dan, jiní je mají

sice malé, o to těsnější jsou však mezi nimi vazby. A potom jsem tu já. Bez otce, bez sourozenců, bez prarodičů, tetiček a strýčků, sestřenic a bratranců. Jen já a mamka.

Věděla jsem, že mám štěstí, protože s mamkou máme krásný vztah. Bylo s ní příjemné žít i pracovat, užily jsme si spolu spoustu legrace a byla pro mě odjakživa kamarádkou. Moc jsem ji obdivovala za to, že mě dokázala vychovat úplně sama, přesto mě občas napadlo, jestli by to bylo jiné, kdybychom nezůstaly samy.

Nechyběl mi jenom otec. Mamčini rodiče ji vyhodili z domu, když zjistili, že je těhotná, a nikdy mě neviděli. Opakovaně jsem si říkala, jaké by to asi bylo, kdybych měla prarodiče, obzvlášť když jsem věděla, jak důležití byli babička s dědečkem pro Autumna. Jenže matčini rodiče podle všeho nebyli zrovna moc milí, takže i kdyby nedošlo k odloučení, stejně bychom si nejspíš nikdy extra blízcí nebyli.

Milovala jsem život, jaký jsme s mamkou vedly, ta nešťastná nehoda však přinesla problémy. Trvalo několik let, než se mamka dala fyzicky do pořádku, dodneška občas kulhala, když byla příliš unavená nebo něčím vyvedená z míry. Psychicky se ale nezotavila nikdy. Podle mě trpěla posttraumatickým stresovým syndromem, protože nikdy nechtěla opustit Willowdaleský dvůr a navštívit odborníka. Bylo těžké vidět ji při záchvatech, hlavně v době mého dospívání, kdy se ode mě očekávalo, že se budu chovat jako dospělá, i když jsem se cítila spíš ještě jako dítě. Dělal jsem, co bylo v mých silách, ale často jsem si vyčítala, že nedělám dost. Po každém záchvatu jsem přemýšlela, jaké by to asi bylo, kdyby tu s námi žil můj otec, který by se o mamku postaral. Dopadlo by všechno jinak? Podařilo by se mu přesvědčit ji, aby vyhledala odbornou pomoc, kterou očividně potřebovala? A kdyby se jí té pomoci dostalo, našla by odvalu opustit oplocený pozemek? Jaký život bychom dnes vedly?

Dlouho jsem vinila svého přítele z dob dospívání za to, že jsem single, protože mi zlomil srdce a já už jsem nikdy nenašla odvahu dát lásce šanci. Na druhou stranu tu situaci komplikoval i mamčin zdravotní stav. Nepřicházelo v úvahu, abych trávila víkendy nebo dovolené mimo domov, a už vůbec nebylo možné, abych se odstěhovala a nechala mamku samotnou, což by málokterý potenciální přítel akceptoval. A tak mi nezbývalo, než si říct, že mi vesmír naplánoval, abych svůj život prožila ve Willowdaleském dvoře, nakonec to není zas tak špatné. Milovala jsem náš dům U Podkovy, milovala jsem výběh se stájem i nekonečnými loukami, koně i svoji práci. Jen jsem si přála, aby s naším šéfem, Hubertem Cranleighem, bylo aspoň trochu lepší pořízení a aby o svůj majetek víc pečoval, protože mi lámalo srdce, když jsem viděla, jak ta nádherná usedlost, menší domky i pozemky chátrají. Willowdaleský dvůr by mohl být skvostným místem, kdyby to jeho majitel umožnil.

Claudette začal vyzvánět mobil, což přerušilo tok mých myšlenek. Omluvila se a vyběhla ven. Autumn odešla k baru pro nějaké chipsy a Dan si mezitím odskočil. Já jsem zůstala u stolu s Dariem.

„Jsi v pohodě, Rosie?“ zeptal se a ustaraně se na mě zadíval. „Měl jsem pocit, jako kdybys na chvíli byla v jiném světě.“

Zešíroka jsem se na něj usmála. Nechtěla jsem, aby si o mě dělal starosti. „Trochu jsem se ztratila v myšlenkách, ale jinak je všechno v pohodě. Jsem jen unavená. Už se těším, až si odpočinu.“

„Tyhle pocity mívám o každých Vánocích,“ podotkl. „Já i Claudette svou práci milujeme, ale příští rok už chceme jít do důchodu. Odpracovali jsme si své a teď bychom chtěli cestovat, poznávat svět a taky trávit trochu víc času s Autumn. Konečně se usadila a zdá se, že je šťastná.“

Autumn se vrátila s několika balíčky chipsů, které položila na stůl, a já jsem se hned natáhla po svých nejoblíbenějších – se

solí a octem. Zrovna jsem si strčila jeden do úst, když se vrátila Claudette a snažila se setřást kapky z rukávů a odlepit si vlasy z vlhké tváře.

Sevřel se mi žaludek. „Venku prší?“

„Spíš leje.“

Prudce jsem se otočila k oknu, které jsem měla za zády. Na sklo bubnovaly velké kapky, které přes hluk v hospodě nebyly uvnitř slyšet.

„Do háje!“ Vyskočila jsem ze židle a popadla bundu. „Musím domů. Autumn, zavoláme si zítra, jo? Mějte se!“

Oblékla jsem si bundu a vyběhla ke dveřím. Venku jsem si zapnula zip až ke krku a přetáhla si kapuci přes hlavu.

Cestou jsem se snažila vyhybat těm největším kalužím, ale déšť byl tak intenzivní, že jsem měla stejně za chvíli džíny úplně promáčené. Byla jsem vděčná aspoň za to, že mi déšť buší do zad, a ne do tváře. Když jsem minula náves a vydala se po stezce podél jezera Derwent Water, liják ještě zesílil. Byl to přesně ten druh přivalového deště, který u mamky od té doby, co do ní narazil neznámý řidič a nechal ji bez pomoci ležet na silnici, vyvolával záchvaty. Kdyby ji neobjevil náhodný cyklista, mohlo ji klidně přejet jiné auto a ona už nemusela být mezi námi.

Když jsem se blížila k našemu domu, sotva jsem popadala dech a píchalo mě v boku. V kuchyni se svítilo. Zastavila jsem se přede dveřmi a snažila se aspoň trochu uklidnit, než vejdu dovnitř.

„Ahoj, mami, už jsem doma!“ zavolala jsem zvesela poté, co jsem prošla chodbou a pověsila si mokrou bundu na věšák.

Kdyby mě přiběhla přivítat Toffee, věděla bych, že je všechno v pořádku. Ale nestalo se tak, což mě jen utvrdilo v obavách, že má mamka záchvat.

Ještě jednou jsem se zhluboka nadechla a vešla do kuchyně. Seděla u kuchyňského stolu, mnula si ruce a pohupovala se.

Toffee seděla vedle ní, hlavu měla položenou v jejím klíně, jak se ji snažila uklidnit. Toffee nebyla asistenční pes, přesto se tak často chovala. Nikdy jsem nepoznala tak citlivé a empatické zvíře. Byla jsem jí nesmírně vděčná za útěchu, kterou mamce poskytovala.

„Venku je strašně,“ poznamenala jsem a zatáhla rychle žaluzie. Potom jsem se otočila k přehrávači, abych naladila mamčinu oblíbenou stanici s hity z osmdesátek. Pokud déšť neuvidí ani neuslyší, její záchvat by měl rychle přejít.

„Dáš si čaj?“ zeptala jsem se. Moje taktika byla chovat se „normálně“ a snažit se mamku přimět, aby obrátila pozornost ke všedním činnostem. Někdy to zafungovalo, někdy ne. „Nebo radši horkou čokoládu?“

Vypadalo to, že mě vzala konečně na vědomí. Zamračila se a naklonila hlavu k jedné straně. „Kam šel ten muž v zeleném?“

Posadila jsem se vedle ní.

„Já nevím, mami,“ odpověděla jsem mírným tónem. „Neviděla jsem ho. Jak vypadá? Můžeš mi o něm říct něco víc?“

Kolikrát jsem jí už položila tuhle otázku?

Mamka pokrčila rameny. „Je celý v zeleném.“

„Vybavuješ si ještě něco? Je velký? Nebo malý?“

„Zelený.“

Zkoušela jsem to znovu a znovu, ale nebyla mi o něm schopná říct nic bližšího. Hledala jsem i jiné způsoby, jak o něm něco zjistit. Jednou jsem jí řekla, že jsem muže v zeleném viděla, ale mamku to tak rozrušilo, že už jsem to radši nikdy nezopakovala. Párkrát jsem se jí na něho zeptala, když neměla záchvat, ale vůbec nechápala, o čem mluvím.

„Čaj? Nebo horkou čokoládu?“ zopakovala jsem.

Žádná odpověď.

„Všechno je v pořádku, mami. Jsme tu s Toffee s tebou. Vidíš ji? Má hlavu položenou ve tvém klíně.“

Mamka sklonila hlavu a něžně se na fenku usmála. „Ty jsi ale hodná holčička.“

Moje napětí polevilo. Mamka už byla zase při smyslech.

„Rosie!“ zvolala zničehonic a překvapeně se na mě podívala. „Kdy ses vrátila?“

„Před pár minutami. Dneska jsme skončili na čtvrtém místě.“

„To je úžasné. Bylo to díky Dariovi a Claudette?“

„V podstatě jo. Ale můžeš být pyšná i na mě, protože jedna z otázek byla, kdo kromě Johna Lennona předstihl v hitparádě píseň *Vienna*. Byli jsme jediný tým, který věděl, že interpret byl Joe Dolce Music Theatre, a ne jen Joe Dolce, a to díky mně!“

Mamčin úsměv se ještě prohloubil. „To je skvělé, gratuluju. Ta písnička je příšerně chytlavá. Teď se jí celou noc nezbavím.“

„Promiň!“ pronesla jsem se smíchem. Obvykle si mamka uvědomovala, že měla záchvat. Ale pokud o tom sama nezačala mluvit, nepřipomínala jsem jí to.

Zvedla se ze židle. „Když už je řeč o spánku, půjdu si pomalu lehnout. Uvidíme se zítra, zlatíčko.“ Krátce mě objala a potom se rozloučila s Toffee.

Fenka za ní vyběhla do předsíně a zdálky ji pozorně sledovala. Přidřepala jsem si k ní a podrbala ji za zlatavě rezavými oušky.

„Bude v pořádku,“ zamumlala jsem. „Děkuju, že ses o ni postarala. Myslím, že si teď zasloužíš odměnu, co ty na to?“

Toffee nastražila uši poté, co zaslechla jedno ze svých nejoblíbenějších slov, posadila se a trpělivě čekala, až otevřu víko a vyndám z dózy na parapetu několik psích sušenek.

Zatímco si na nich pochutnávala, já jsem se posadila ke stolu a složila hlavu do dlaní. Dnešní záchvat netrval dlouho, aspoň ta část, které jsem byla svědkem, přesto mě tenhle zážitek po každé naprosto vykojil. To, co se mamce přihodilo, bylo strašně nespravedlivé.

I když jsem s její nehodou neměla nic společného, cítila jsem se provinile. Trápila jsem se i tím, jestli jsem neměla někomu oznámit, jaké následky na mamce nehoda zanechala. Jenže toho jsem se zároveň bála. Co kdyby ji odvedli? Co kdyby Hubert Cranleigh kvůli tomu porušil svůj slib, že mě zaměstná jako manažerku stájí, až dokončím školu, a my bychom tak přišly o domov i o práci? A tak jsem mlčela a doufala jsem, že ty krátké epizody, kdy se mamka dostávala do transu a mluvila o muži v zeleném, jednoho dne přejdou.

Jenže ony nikdy nepřešly.

Peter Gabriel a Kate Bushová začali v rádiu zpívat hit *Don't Give Up*. Jestli existuje nějaká písnička, která mě vždycky zasáhne, je to tahle. Jejich podmanivé hlasy mě pokaždé dojmou. Kromě toho, že mamka bojuje se záchvaty, několikrát se i zhroutila. Trpěla pocity, že mě stahuje s sebou, říkala mi, že by mi bez ní bylo líp. V takových chvílích mi nezbývalo nic jiného, než ji obejmout a šeptat jí do ucha *nevzdávej to!* a připomínat jí všechny pozitivní věci, které nám život přináší, jak to je v té písničce.

Jedna slza mi ukápla na stůl. Rychle jsem ji setřela dlaní a napřímila se. Nehodlám se tu hroutit. Zvládám to už víc než dvacet let a nebudu na tom nic měnit. Jen jsem teď trochu citlivější, když se blíží Vánoce, melancholie mě přepadla už v hospodě a tahle písnička mě ještě dorazila.

Vstala jsem od stolu a utřela si tvář. Často jsem mamce říkala, že to nesmí vzdát, teď se tou radou musím řídit já. Mám tu přátele, kteří mě podrží, takže určitě bude všechno zase fajn.

3

Ráno na druhý svátek vánoční jsem potichu sešla po schodech ze své ložnice v podkroví. V chodbě jsem pohlédla k pootevřeným dveřím do mamčiny ložnice. V tlumeném nočním osvětlení jsem dokázala rozeznat jen obrys jejího těla pod přikrývkou. Mamka měla vždycky tvrdý spánek, takže jsem nemusela být tak potichu, přesto jsem se při každodenním vstávání v pět ráno, abych obstarala koně, snažila být co nejvíc ohleduplná.

Jakmile jsem vstoupila do obývacího pokoje, Toffee zvedla hlavu ze svého místa vedle krbu a začala tlouct ocasem do polštáře.

„Dobré ráno, Toffee,“ zašeptala jsem, přidřepla jsem k ní a poškrábala ji za uchem. „Můžeš ještě klidně spát,“ dodala jsem celkem zbytečně, protože moje doporučení očividně ignorovala. Protáhla se a následovala mě do kuchyně.

„Když už jsi vzhůru, chceš jít se mnou do stájí?“ zeptala jsem se a zapnula varnou konvici s vodou.

Nadšeně zavrtěla ocasem ještě o něco rychleji. Takhle časně ráno se Toffee obvykle vracela do pelechu, aby si ještě zdřímla, ale občas mě doprovodila do stájí, hlavně když předchozí den neměla tolik pohybu jako obvykle. Včera jsme s mamkou zvládly jen krátkou ranní procházku, potom jsme se už vrhly do příprav na večeri s Autumn, Danem, Claudette a Dariem.

Konvice cvakla a já jsem si připravila termosku s kávou. Toffee mě následovala ke dveřím a trpělivě čekala, než si nazuju boty a obléknu pracovní bundu.

„Jdeme na to!“

Nemusela jsem brát vodítko. Pozemek byl celý oplocený a nepřístupný veřejnosti. Toffee byla navíc dobře vycvičená.

Když jsem vyšla ven, zapnula jsem si na mobilu svítilnu, protože v celém areálu nebyly žádné lampy. Teplota přes noc výrazně klesla a pod nohama mi křupala jinovatka, a tak mě nepřekvapilo, že i ty největší louže po lijácích před Vánoci byly zamrzlé. Toffee čenichala po jejich zledovatělém povrchu.

„Doufám, že ti nepřimrzne čumák k ledu,“ prohodila jsem a od úst mi vyšel obláček páry.

Jakmile jsem o pár minut později dorazila ke stájím, rozsvítila se bezpečnostní světla.

Hubert Cranleigh do jezdeckých stájí investoval spoustu peněz. Měli jsme obrovskou stáj ve stylu americké stodoly s širokou středovou uličkou a jednotlivými kójemi po obou stranách. Dále jsme tam měli oddělené prostory pro jezdecké vybavení, krmivo a podestýlku, kuchyňku, toalety a malou pracovnu.

Rozsvítila jsem a zhluboka vdechla známou směs vůní koňské srsti a dřevité podestýlky. Místo slámy jsme totiž používali jemná vlákna dřevité vlny. Navíc s ní byla snadná manipulace, neprodukovala téměř žádný prach, měla vysokou savost a bylo z ní méně odpadu než ze slámy.

Několik koňských hlav se otočilo mým směrem a já jsem se vydala na obchůzku. Cestou jsem zdravila každého koně i poníka jménem a ty, kteří už stáli, jsem hladila po čele. Pár jich ještě leželo a spalo.

Kaštanka, moje oblíbená hnědá klisna, zaržála a já jsem ji podrbala za ušima.

„Vyspala ses dobře?“ zeptala jsem se jí.

Znovu zaržála a přikývla hlavou, jako kdyby mi skutečně odpovídala.

„Za chvíli přijde Autumn, tak si spolu potrénujete.“

Autumn se na Kaštance začala učit jezdit a překonávala tak strach z koní. Říkala sice, že jí nevádí na pár dnů tréninky vynechat, když budou stáje přes Vánoce oficiálně zavřené, ale já jsem ji poprosila, jestli by nemohla přijít i tak, protože koně musím trénovat i v době volna. Mohla jsem si tak aspoň Kaštanku vyškrtnout ze seznamu. Později se ke mně měla připojit mamka, abychom společně trénovaly i další koně v kruhové jízdárně.

Poté, co jsem vykydala hnůj z pěti kójí, jsem si dopřála přestávku na kávu. Sevřela jsem hrnek v dlaních a odnesla si ho ke vchodu, kde jsem pootevřela dveře, abych zkontrolovala počasí. Venku byla pořád zima, ale sucho. Vlasy jsem měla stažené do ohonu jako obvykle, ale vítr mi uvolnil pár pramenů, které mě lechtaly na tváři a na nose. Na druhé straně prostorného dvora byla ještě jedna rezervní stáj se čtyřmi kójemi. Vzhledem k tomu, že kapacita hlavní stáje byla šestnáct koní a poníků, jen zřídkakdy jsme potřebovali další prostor. V majetku jízdárny bylo deset zvířat a v současné době jsme tu měli na ustájení páreček veselých poníků Dupku a Hupku a k tomu další tři koně.

„Hříšníkům není dovoleno odpočívát,“ pronesla jsem sama k sobě, dopila kávu, zavřela termosku a vrátila se ke kydání hnoje. Starost o tři ustájené koně byla kompletně na mně, ale poníci patřili jedné rodince a Judy je sem chodila pravidelně obhospodařovat. Na Vánoce však odjeli na dovolenou, a tak jsem jim dneska musela kóje vyčistit já. Ne že by mi to vadilo. Dupka a Hupka byla skvělá zvířata a já jsem jim s radostí věnovala extra pozornost.

Když jsem měla hotovo, zavolala jsem na Toffee, která si mezitím dávala šlofíka ve psím pelechu v kanceláři.

„Hodná holka,“ řekla jsem jí. „Co bys řekla krátké procházce před snídaní?“ pohladila jsem ji po hlavě. „Tak jdeme.“

Zamkla jsem dveře od stáje a společně jsme vyrazily do mrazivého rána. Willowdaleský dvůr pocházel z konce devatenáctého století a stál na břehu jezera Derwent Water. Jeho součástí byly rozsáhlé oplocené pozemky, na kterých stál dům U Podkovy, jízárna a spousta dalších stavení, z nichž většina byla prázdná a v různém stádiu rozpadu.

S mamkou jsme se o náš dům i o jízárnu staraly, ale byly to jediné dvě nemovitosti, které vypadaly jakž takž k světu. Kromě nich se tu dařilo už jen plevelu. Jeho lordstvo se staralo jen o koně a o pití, zbytek panství naprosto přehlíželo. Popravdě bych si neměla stěžovat, protože jsem svoji práci milovala a byla jsem mu za ni nesmírně vděčná – o to víc, že k ní patřilo i ubytování. Ale krvácelo mi srdce, když jsem pozorovala, jak zbytek areálu včetně impozantního sídla vypadá čím dál hůř.

Jeho lordstvo ve skutečnosti nemělo žádný šlechtický titul, mamka tak začala Huberta Cranleigha nazývat před několika lety, protože na nás neustále štěkal nějaké rozkazy, jako kdyby byl skutečný zámecký pán a my jeho služebnictvo. Ta přezdívka se ujala a já jsem trnula strachy, abych před ním jednoho dne nevysekla pukrle a neoslovila ho tímto titulem, protože by to pro nás mohlo mít těžké následky.

Hubert Cranleigh dokonce nebyl ani majitelem Willowdaleského dvora. Skutečným majitelem byl jeho syn Oliver Cranleigh. Ten ho zdědil po své matce Kathryn, která zemřela, když mu bylo pouhých dvanáct let. S otcem se odcizili, a protože Oliver o provoz areálu nejevil pražádný zájem, Hubert už několik desetiletí zastával roli „pána panství“.

Neměla jsem tušení, jestli si jeho syn nad touto nemovitostí definitivně umyl ruce, nebo jestli nějakým způsobem dohlíží na finance. Ať už to bylo jakkoliv, jeho matka by z něj asi velkou radost neměla, kdyby viděla, jak nechal Willowdaleský dvůr zpustnout.

S Toffee jsme došly k průčelí obrovského sídla a já jsem se na chvíli zastavila. Bylo to nádherné stavení. Ačkoliv bylo vybudované z místní břidlice jako většina dalších objektů v této lokalitě, díky pískově zbarveným kamenným rámcům kolem oken a dalším ozdobným prvkům nepůsobilo stroze. Jednalo se o dvoupatrovou budovu s dalšími místnostmi v podkroví, které byly původně určeny pro služebnictvo a měly zkosené stropy. Neměla jsem tušení, kolik jich tam je, ale v patře bylo dvanáct ložnic. Jaké to asi muselo být, žít v tak obrovském domě jen se psem? Nechápala jsem, jak to jeho lordstvo může zvládnout. Člověka tam pronásledoval chlad a prázdnota, a pokud promluvil, musela se prostorem nést ozvěna.

V dobách své největší slávy bylo panství plné služebnictva včetně zahradníků a myslivců, kteří pravidelně pořádali hony. Velký dům byl často plný hostů, konaly se v něm nejrůznější večírky a slavnosti. Vsadila bych se, že tehdejší majitele by ani ve snu nenapadlo, že jednoho dne tu bude žít jediný zamklý muž a jeho pes.

Z úvah mě vytrhla Toffee, která mi k nohám položila klacek. Byl čas vydat se domů, abych se ještě před příjezdem Autumn stihla nasnídat. A taky jsem nechtěla, aby jeho lordstvo zčistajasna rozhrnulo závěsy a všimlo si, jak mu zírám do oken. Ani jsem nevěděla, jestli okna z jeho ložnice vedou na tuhle stranu, nebo na opačnou. Už to byla spousta let, co jsem byla naposledy uvnitř.

4

Když jsme se s Toffee vrátily domů, mamka už seděla v županu v kuchyni.

„Ty jsi měla dnes ráno doprovod?“ zeptala se a podrbala Toffee za ušima.

„Probudila se a chtěla jít se mnou, i když si to potom jen očuchala kolem stájí a svalila se do pelechu. Teď jsme se aspoň trochu prošly.“

„Nepotkala jsi jeho lordstvo?“

„Překvapeně jsem zvedla obočí. „V tuhle ranní dobu? Podle mě vyspává po tekuté sváteční večeři.“

„To máš asi pravdu. Dělán si o něj starosti, že je osamělý v tom obrovském domě. Není to zdravé.“

Je to stejně nezdravé jako zůstat jenom v areálu Willowdaleského dvora a nikdy nechodit ven. To mi problesklo hlavou, ale samozřejmě jsem to nahlas neřekla. Nebyla to mamčina vina.

„Ne, to není,“ souhlasila jsem s ní. „Ale vybral si to sám.“

„Nevadilo by ti, kdybych ho pozvala, aby s námi přivítal Nový rok?“

Hubert Cranleigh nám opakovaně dával jasně najevo, že chce Štědrý den trávit sám, ale o silvestru nikdy nic takového neříkal, a tak ho mamka pravidelně zvala k nám. Chápala jsem, že jí je ho líto, a zároveň jsem se děsila možnosti, že by na její nabídku kývl. Měly jsme už takovou tradici, že jsme se převlékly do pyžam, připravily si spoustu dobrot a dívaly se na filmy. Málokdy

jsme vydržely do půlnoci. Pokaždé, když jeho lordstvo nabídku přijalo, mi to bylo nepříjemné. Musela jsem se navléknout do hezkých šatů, sedět vzpřímeně a udržovat společenskou konverzaci, zatímco on si dopřával alkohol. Pokaždé jsem si chtěla podepřít víčka sirkami, abych neusnula na pohovce.

„Budu se modlit, aby tvoje pozvání letos zase nepřijal,“ poznamenala jsem.

Dala jsem si s mamkou snídani a potom jsem se vrátila do stájí, abych se připravila na lekci jízdy na koni s Autumn.

Byla jsem v jízdárně asi deset minut, když se dveře otevřely a ona vešla dovnitř i se svým otcem.

„*Maman* dává Danovi lekci francouzské kuchyně,“ pronesla Autumn a objala mě. „*Papa* mě proto poprosil, jestli by se nemohl podívat na trénink. Nevadí ti to?“

„Samozřejmě že ne. Ahoj, Darie.“

Pozdravil mě polibky na obě tváře.

„Můžeš si taky zajezdit, jestli chceš,“ nabídla jsem mu.

„Mám koně rád, ale nikdy jsem na žádném nejel. Myslím, že protentokrát to nechám na Autumn, ale až budu v důchodu, zaplatím si u tebe pár lekcí.“

„Beru tě za slovo.“

Zatímco se Autumn pustila do osedlání Kaštanky, já jsem si osedlala nádhernou bílou klisnu Nimbus, abych mohla Autumn doprovodit a zároveň Nimbus trochu protáhnout.

Když jsme byly s přípravami hotové, zamkla jsem stáj a odvedly jsme obě klisny do kryté kruhové jízdárny. Autumn se s lehkostí vyhoupla do sedla a sebevědomě s Kaštankou klusala okolo, já jsem ji s Nimbus následovala. Byla jsem hrdá na to, jak Autumn zapracovala na potlačení svého strachu. Teď se při jízdě spokojeně usmívala, jako kdyby byla zvyklá sedět v sedle už od malička.

Darius udělal spoustu fotek a videí, které chtěl ukázat Claudette. Když nám lekce skončila, vyfotil nás ještě všechny dohromady. Nejdříve se postavil mezi nás, zatímco my jsme byly stále v sedle, potom jsme všichni tři stáli mezi oběma klisnami.

Nakonec jsem zvěčnila i je dva a potom jsem s Nimbus vyrazila k východu z jízdárny, zatímco Darius ještě fotil Autumn s Kaštankou. Cestou jsem se zastavila a pozorovala je, jak se společně smějí a Autumn znovu nasedá a sesedá z koně. Opět jsem ucítila osten bolesti. Kdyby můj otec zůstal součástí mého života, měli bychom spolu taky tak hezký vztah? Dodneška jsem neznala ani jeho jméno. Nebylo uvedené v mém rodném listě. Mamka mi prozradila jen to, že šlo o vysokoškolského studenta, který se v této oblasti zdržel jen krátce, a že mezi nimi o nic vážného nešlo. Ale já jsem jí to moc nevěřila.

Když jsme s Autumn později koně odstrojovaly, najednou se otevřely dveře a do stájí vešlo jeho lordstvo, aniž by za sebou zavřelo, takže teplo začalo unikat ven. Nenáviděla jsem, když tohle dělal. Hubert Cranleigh byl vysoký, měl široká ramena a působil impozantním dojmem. Tmavé vlasy měl protkané šedinami a dost přerostlé, takže mu v kudrnách spadaly přes límec. Prošedivělé vousy by si taky zasloužily sestřih, stejně jako jeho husté obočí, kvůli kterému vypadal, jako kdyby se pořád mračil. Prudce se zastavil a přejel pohledem od Daria k Autumn, zjevně vyvedený z míry přítomností cizích lidí.

„Dobré ráno, pane Cranleighu,“ pozdravila jsem nadšeně. „Chcete připravit Dia?“

„Měl jsem za to, že jízdárna je přes svátky zavřená.“

„Ano, ale tohle jsou moji přátelé, Autumn a její...“

„Osedlejte Dia,“ přikázal mi příkře, aniž se na moje hosty podíval. „Přijdu za čtvrt hodiny.“

S naštvaným odfrknutím za sebou práskl dveřmi.

„Konečně poznávám jeho lordstvo,“ poznamenala Autumn.
„Vsadím se, že na večírcích je s ním ohromná zábava.“

Ušklíbla jsem se. Styděla jsem se za něj, že se před nimi choval tak nemožně. „Omlouvám se. S koňmi to umí skvěle, ale s lidmi mu to moc nejde.“

„Vážně?“ zažertoval Darius. „Ani jsem si nevšiml.“

„Jeho definice čtvrt hodinky může být cokoli mezi patnácti až padesáti minutami, takže...“

„Takže tě tu necháme o samotě,“ pochopila Autumn.

Objala mě, Darius mě znovu políbil na obě tváře a vzápětí jsem ve stájích osaměla.

„Radši tě připravím na jízdu, Die,“ obrátila jsem se k černému hřebci a poplácala jsem ho po hřbetu, než jsem zamířila pro sedlo a ohlávku.

Právě jsem ustrojeného Dia vyváděla ven na dvůr, když se Hubert Cranleigh vrátil.

„Máte v plánu nějakou hezkou vyjížďku?“ zeptala jsem se, zatímco se vyšvihl na koně.

„Ano.“

Tím naše konverzace skončila. Nikdy mi neprozradil, kam má namířeno nebo jak dlouho hodlá být pryč, očividně mi do toho nic nebylo, a tak mi nezbývalo, než na něj čekat ve stájích.

Z předchozích zkušeností jsem věděla, že vrátit se domů nemá cenu. Stejně bych pořád jen hlídala u okna, abych mu po jeho návratu mohla přispěchat na pomoc. Dneska jsem navíc potřebovala potrénovat další koně, takže mi to bylo vlastně jedno.

Pípnutí v telefonu mě přimělo, abych se podívala na displej. Darius mi poslal fotky. Posadila jsem se na dřevěnou lavici a začala jsem si je prohlížet. Ta jedna, na níž jsme s Autumn stály mezi Kaštankou a Nimbus, byla obzvlášť povedená. Rozhodla jsem se, že si ji nastavím jako tapetu.

Otevřela jsem fotogalerii a zadávala se na fotky, na kterých byla Autumn s Dariem. Znovu jsem v myšlenkách zabloudila k vlastnímu otci. Nastal ten správný čas, abych se na něj mamky znovu zeptala? Možná bych z ní mohla tentokrát dostat víc detailů, třeba jak vypadal nebo jak se seznámili a co k němu doopravdy cítila.

Vzdychla jsem a znovu jsem si prohlédla všechny fotografie. S mamkou jsme si Vánoce vždycky dokázaly užít, a tak jsem je nechtěla tentokrát kazit. Nejspíš se svými otázkami počkám až na nový rok. Je taky možné, že až odjedou rodiče Autumn do Paříže, přestane mě tohle téma trápit a na nic se ptát nebudu.

Když jsem se zvedla, abych se vrátila k práci, všimla jsem si, že se ke mně blíží mamka oblečená v jezdeckých rajtkách s Toffee vesele poskakující s klackem v tlamě po jejím boku.

„Viděla jsem v dálce projíždět jeho lordstvo,“ poznamenala, když došla až ke mně. „Jakou měl dneska náladu?“

„Byl strašně nabručený. Ani nechtěl, abych mu představila Autumn s Dariem. Když je uviděl, vztekle se vyřítit ven. Muse-la jsem je poslat pryč, abych mu stihla co nejrychleji osedlat Dia k projížďce.“

Zavrtěla hlavou a nesouhlasně si povzdychla. „Mrzí mě, že se takhle chová. Zbytečně dělá zlou krev. Občas si říkám, jestli se ještě někde pod tou slupkou skrývá ten okouzlující muž, kterého jsem dřív znala.“

„Nedovedu si představit, že mohl být někdy okouzlující.“

„To bys koukala. Když byla Kathryn ještě naživu, pořádali v tom svém sídle každou chvíli nějaký večírek nebo oslavu. Byl úžasný hostitel. Po její smrti ale všechny večírky ustaly a on přestal přijímat hosty. Teď už sem nejezdí ani jeho vlastní syn. Je to vážně smutné.“

„On a skvělý hostitel? Vždyť se ani neusměje.“

„To není pravda, Rosie. Párkrát jsem vás viděla, jak se spolu smějete. Možná to není tak často, ale občas se to děje. Prostě už ho vidíš jen v těch nejtemněších barvách, protože se chová tak hrubě.“

Usmála jsem se na ni. „Máš pravdu. Jeho lordstvo má smysl pro humor. Jen si ho šetří pro vzácné příležitosti.“

Musela jsem přiznat, že se mi líbilo, když se smál. Měl hluboký srdečný smích a těch pár okamžiků, kdy se mu od smíchu udělaly vrásky kolem očí, bylo moc příjemných.

„Až se jeho lordstvo vrátí, připomeň mi, abych ho pozvala na silvestra k nám,“ pronesla mamka. „Mohl by přijít kolem sedmé. A přestaň dělat ty grimasy!“

„Dobře, připomenu ti to. Ale stejně se budu modlit, aby to pozvání odmítnul.“

5

Pozdě odpoledne na silvestra jsem nervózně přecházela po kuchyni. Jeho lordstvo naše pozvání přijalo a mamka se vydala s Toffee k jeho sídlu, aby se ujistila, že skutečně přijde, protože v minulosti se už párkrát stalo, že pozvání přijal, a stejně se neukázal.

Dveře se otevřely a dovnitř pronikl mrazivý chlad. Nedočkavě jsem pohlédla na mamku.

„Co ses dozvěděla?“ vyhrkla jsem a pohladila Toffee studený kožich.

Mamka měla svěšená ramena a tvářila se pochmurně, když si sundávala kulicha a odmotávala šálu.

„Bohužel,“ zamumlala a zadívala se do podlahy. „Můžeš si obléct svoje oblíbené pyžamo, protože jeho lordstvo nepřijde.“

Ztěžka jsem vydechla a položila si ruku na hrudník. „Mami! Málem jsem dostala infarkt.“

Sundala si kabát a pověsila ho na dřevěný věšák vedle dveří. „Promiň, ale nedokázala jsem odolat pokušení.“

„Jeho lordstvo má nějaký lepší program na přivítání nového roku?“

Zvedla významně obočí. Ne, nebylo se potřeba ptát. Dnešní večer bude trávit v obvyklé společnosti lahve skotské. Šťastný nový rok!

„Tak já se jdu převléknout,“ zaradovala jsem se a vyběhla nahoru do ložnice pro pyžamo, hebký župan a tlusté ponožky.

„Má smysl ptát se tě, na jaký film se dneska podíváme?“ pronesla jsem, když jsem se o chvíli později vrátila do kuchyně. Mamka se taky převlékla do pyžama a zrovna ohřívala na sporáku mléko. Nikdy jsme na silvestra nepily, protože Nový rok byl pro jízdárnu významným dnem – čekala nás vyjížďka mimo areál a bylo potřeba mít jasnou hlavu.

Mamka vzhledla od sporáku a potutelně se na mě usmála.

„Takže zase *Hříšný tanec*,“ přikývla jsem. Byl to mámin nejoblíbenější film, klasika z osmdesátek. Už se stalo nepsaným pravidlem, že jsme se na něj na konci roku vždycky společně dívaly.

„A ty máš nějaký návrh?“ zeptala se.

„Zatím ne. Musím se podívat, co je nového na streamu.“

Mléko se začalo vařit a mamka do něj nasypala kakao.

„Nevadilo by mi, kdyby ses připojila k Autumn a Danovi a zašla s nimi večer do hospody,“ poznamenala.

„Dneska ne, když nás zítra čeká tak důležitý den. Navíc se mi líbí tradice, že jsme tu na silvestra spolu. Přines už konečně ty dobroty!“

Mamka sáhla po dalším kapesníku a utřela si slzy, které jí stékaly po tvářích. Na obrazovce právě Johnny Castle v podání Patricka Swayzeho přiváděl Frances „Baby“ Housemanovou v podání Jennifer Greyové na parket u příležitosti posledního představení sezony a pronášel svou dojemnou řeč o tom, co ho během léta naučila. Když spustily první tóny písničky *The Time of My Life* a Johnny si s Baby před tancem hleděli dlouze do očí, sáhla po dalším kapesníku.

Když hlasitě zavzlykala, znepokojeně jsem se na ni podívala. Vždycky jí na konci tohoto filmu tekly slzy, ale nikdy ne tak moc.